„CUENTA DI NANZI”

DOOR

M. D. LATOUR O.P.

IV

NANZI EN DE TIJGER (COMPA NANZI Y CHA TIGER)

Op zekere dag zaten Compa Nanzi en Shi Maria zonder eten. Het toeval wilde echter, dat Cha Tiger, die niet ver van hen vandaan woonde, eveneens zonder voedsel was. Dat kwam Nanzi slecht gelegen, want hij was juist van plan den tijger te vragen, of hij niet iets voor hem te eten had. Misschien zou de tijger hem nu tenminste als hulp willen hebben, om samen op voedsel uit te gaan. Nanzi ging op weg naar den tijger en deze beloofde hem inderdaad, dat hij hem helpen zou.

Maar Cha Tiger kon slecht zijn mond houden en vertelde een van zijn compaders, dat hij van plan was zich dood te houden, om te zien, welk dier de dodenwacht bij hem zou houden. Dat dier zou hij doden om het op te eten. De compader vertelde dit op zijn beurt heimelijk over aan Nanzi.

Kort daarop zag Nanzi de tijger ineenzakken en stil blijven liggen met de poten stijf in de hoogte. Nanzi wist wat hij er van denken moest, maar hield zich alsof hij van niets wist.

Hij greep zijn hoorn en blies het doodsbericht van een heuveltop ten Oosten en van een heuveltop ten Westen van zijn huis, maar vertelde intussen aan ieder, die het maar horen wilde: „De tijger houdt zich dood, om te zien wie de nachtwoak bij hem houden zal; dien zal hij doden.”

Alle dieren uit de omtrek kwamen om te treuren bij het lijk. Een compader van den tijger, een vette koe, ging zitten in een hoekje van het huis, bij het hoofd van den dode. De koe huilde geweldig, zij loeide dat de omtrek er van weergalmde en men zag hoe onder haar gehuil de poten van den tijger hoe langer hoe strakker en stijver gingen staan en het scheen of zijn buik opzwol.

Toen het tegen het donker liep, vonden de dieren het maar raadzaam om een voor een te verdwijnen. Alleen de koe doorzag de komedie niet en raakte in een soort droefheidswaanzin, waarbij zij op de grond trappelde van uitbundige smart en gilte: „Compader, ach, je hebt iedereen goed gedaan in je leven en zie nu! Ach mocht je tot het leven kunnen terugkeren om te zien hoe iedereen je nu in de steek laat. Ik alleen kan je niet verlaten.”

Terwijl de koe zo lag te rollen en te krinkelen van tomeloze droefheid, hoorde ze plotseling een zware stem zeggen: „Zo?”

En meteen vloog de tijger overeind, scheurde de koe de buik open en at haar heelemaal op.

Vooraf dit laatste vond Nanzi niet zoals het behoort en sedert dien droeg hij den tijger geen goed hart meer toe.

N.B. Het sprookje is hier ongewild een spiegel van het leven der vertellers. Het „rondbazuinen” van een doodsbbericht, wordt in de buitendistricten nog aangetroffen. Men blaast op een koehoorn of op een grote zeeschelp.

Ook het heftige „yora morto” (een dode bewenen) is een echt Curaçaos gebruik. Men houdt onder het bewenen altijd lofredenen op den overledene.

NANZI EN DE TIJGER (CHA NANZI CU CHA TIGER)

Nanzi zat juist een ogenblik rustig zijn pijp te roken, toen hij in de verte den tijger aan zag komen. Hij hield niet van Cha Tiger en vooral sedert het geval met de koe, die hij helemaal alleen opgegeten had, kon Nanzi hem niet luchten of zien.

Zijn vrouw was druk met de was bezig. „Als de Tijger soms hier komt en naar me vraagt, zeg je maar dat ik dood ben”, zei Nanzi kort en bondig.

Shi Maria was aan veel gewend en vroeg maar niet verder.

Inderdaad kwam de tijger recht op het huis af van Nanzi. Na eerst aan Shi Maria gevraagd te hebben, hoe ze het maakte, vroeg hij naar Nanzi.

„Nanzi is dood”, zei Shi Maria en boog haar hoofd als in smart. Maar de tijger was ietwat ongelovig uitgevallen en liet dat vrij duidelijk blijken.

„Ga dan zelf binnen kijken”, zei Shi Maria geraakt en draaide zich om.

Heel voorzichtig loerde de tijger om de hoek van de deur en

werkelijk, daar lag zijn vijand Nanzi — naar de schijn althans — dood, languit op de grond. Eén ding alleen bevreemde den tijger wat deed dat lange scherpe mes naast Nanzi op de grond? Wat moet een dode met een mes doen?

Achterdochtig bleef de tijger eerst enige minuten zitten kijken, maar dat wachten deed hem het water in de mond komen. Hij kreeg langzamerhand een onweerstaanbare bekoring om Nanzi tot zijn middagmaal te gebruiken.

Intussen loerde Nanzi alle bewegingen van den tijger door een dunne spleet tussen zijn oogleden af.

De tijger sloop onhoorbaar naar Nanzi en deze voelde al gauw diens koude neus langs zijn blote tenen varen en langzaam omhoog komen tot aan zijn knieën.

Toen vloog Nanzi plotseling overeind met het lange mes in zijn rechterhand.

De tijger, niet minder vlug, vloog als een pijl uit een boog, dwars door het dak van maïsstro, dat Nanzi's huisje dekte.

Nanzi's woede was grenzenloos en hij stormde de deur uit, achter den tijger aan. Wat deze ook liep, Nanzi won terrein en had eindelijk den tijger bij diens staart. Met een acrobatische sprong zat Nansi in minder dan geen tijd op de rug van den geduchten woudrover en klemde zich met zijn benen vast. Zijn oog zocht enige seconden de beste plek om den tijger te treffen, en toen plofte het lange mes in het hart van het monster. Een fontein van bloed bewees, dat hij goed getroffen had. Het dier viel in het stof, doodsgereutel steeg op uit zijn geweldige keel, en de tijger stierf onder de vreugde- en triomfzangen van Nanzi.

Deze wilde met een trofee thuiskomen, rolde den tijger zo, dat zijn poten naar de hemel wezen en stroopte hem met behulp van zijn mes het vel af. Zelf trok hij de tijgerhuid aan en al spoedig ontdekten de geiten uit de buurt, dat er een tijger rondwandelde, die altijd op zijn achterste poten liep, terwijl hij in zijn rechtervoerpoot een mes klemde.

Nanzi had er plezier in de geiten de stuipen op het lijf te jagen, maar kon in zijn ongewone kledij niet bijster vlug uit de voeten. Toch smaakte hij het geluk, onder de bulderende uitroep van: „Hier jij, snoodaard” een jong geitje te pakken.

Het arme beestje klappertandde van schrik, want het dacht niet beter of zijn laatste uur was geslagen.

Maar zijn dodelijke angst verdwijnt voor een groot gedeelte, als hij het roofdier in een schaterlach hoort uitbreken. Hier was geen roem aan te behalen, vond de „tijger” en hij liet het jonge

dier weer vrij. Gek van blijdschap, dat hem leven en vrijheid werden teruggeschonken, dartelde het weg.

Nanzi voelde zich trots als een pauw en machtig als een koning door het schrikwekkende uiterlijk, dat de tijgerhuid hem gegeven had. In een buitengewoon goed humeur, luidruchtig zingend en zwaaiend met zijn voorpoten, marcheerde Nanzi naar huis en toen hij dicht bij huis gekomen was, begon hij uit alle macht om zijn vrouw te roepen, om haar zijn triomfen deelachtig te maken.

N.B. Dit verhaal is al jaren geleden opgetekend door den Eerw. frater Ignatius (Bonaire), die het mij welwillend afstond voor mijn verzameling.

NANZI EN DE DUIVEL (CHA NANZI CU DIABEL)

Toen Nanzi in zijn tijgerpakje triomfantelijk zingend naar huis trok, kwam hem tot zijn verwondering niet zijn vrouw, Shi Maria, maar de duivel in de gedaante van een aap tegemoet.

Dat wordt weer een nieuw avontuur, dacht Nanzi; we zullen dien rakker eens eventjes beet nemen.

„Com bay homber?” (kerel, hoe gaat het er mee), riep Nanzi vrolijk en klopte hem vriendschappelijk op zijn schouder: „Kom binnen”. Nanzi loopt vertrouwelijk tegen hem aan, terwijl ze de deur naderen en vrijpostig glijdt Nanzi's hand langs de rug van den aap in de richting van zijn staart. Zodra hij de staart voelde, greep hij deze krachtig vast en vóór de duivel goed en wel wist wat er plaats had, werd hij aan zijn eigen staart in de rondte geslingerd, zoodat de lucht er van suiste.

De duivel schreeuwde moord en brand, zodat Nanzi's oren er van tuitten, maar hij liet niet af. Integendeel, hij draaide vlugger en vlugger tot op een ogenblik krak! de duivel los vloog van zijn staart en als een steen uit een slinger door het dak heen naar de hemel.

Met de staart, waaraan nog een stuk achtereinde van de aap vastzat, in zijn hand, loerde Nanzi uit de voordeur of de duivel nog terug zou keren, en jawel, daar komt de rest van den satan aangewandeld en het was hem aan te zien, dat er vreselijke dingen gingen gebeuren.

Met een woedende sprong stoof de aap op Nanzi af, maar deze sloeg hem met zijn eigen achterdeel in zijn gezicht, dat het daverde door de hut. En al sprong en krijste satan als een dolle-

man, steeds sneller ranselde de medogenloze Nanzi er op los en hield hem zodoende van het lijf.

Als de geselpartij eindelijk lang genoeg geduurd heeft, gooit Nanzi den duivel diens eigen achtereinde in diens eigen gezicht en maakte vlug een kruisteken.

Zin of geen zin, dààr moest de satan voor op de vlucht en hij blies de aftocht, met de staart tussen zijn tanden.

Een steenworp verder blijft hij nog ééns staan om even om te kijken, maar als Nanzi dat ziet, maakt hij weer een groot kruis en voort vliegt de duivel als in doodsnoed, terwijl Nanzi bijna dubbel slaat en zich op de dijen klapt van het lachen.

N.B. 1. Het maken van het kruisteken is wel een prachtig staaltje van katholieke invloed op de Nanzi-sprookjes.

N.B. 2. Ook dit sprookje, eigenlijk een vervolg van het voorgaande, heb ik aan de welwillendheid van frater Ignatius te danken.